

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/67/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615208123
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1615208123.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: PRAPOL, s.r.o., IČO: 35 802 588, so sídlom Lamačská cesta 135, Bratislava, zastúpeného: Weis & Partners s.r.o., IČO: 47 234 776, so sídlom Priemyselná 1/A, Bratislava proti žalovaným: 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C., 2/ D. D., nar. XX.X.XXXX, bytom E. XXXX/XXX, C., 3/ D. F., nar. XX.X.XXXX, bytom G. H. X a 4/ F. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XXX, C., zastúpený: JUDr. Jozef Podoba, advokát, so sídlom Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom o zaplatenie 5 677,60 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 3/ a 4/ proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 22.10.2019, č.k. 5C/1163/2015-151, jednomyselne takto

rozhodol:

Odvolanie žalovaného 4/ proti výroku II. rozsudku sa o d m i e t a.

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v zostávajúcej napadnutej časti z r u š u j e a vec sa v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 3/ a 4/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 838,70 eur spoločne a nerozdielne s tým, že žalovanému 3/ sa povoľuje žalovaná suma splácať v mesačných splátkach po 147 eur počnúc od mesiaca november 2019 do zaplatenia, vždy do posledného dňa v príslušnom mesiaci pod stratou výhody splátok (výrok I.). Žalovanému 4/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), konanie voči žalovaným 1/ a 2/ zastavil, a to v časti o zaplatenie 2 838,70 eur (výrok III.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorej výške rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok IV.).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie vo veci právne odôvodnil ustanovením § 420 ods. 1, 3, § 438 ods. 1, 2 a vecne tým, že z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaní 1/ až 4/ boli odsúdení rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 7.5.2015, sp. zn. 3T/26/2015-1548 za spáchanie zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona preto, lebo dňa 2.10.2014 v presne nezistenom čase obvinený A. B., F. I., D. D. a D. F. odcudzili jednu paletu s obsahom 80 ks klíma kompresorov, tým spôsobom, že obvinený D. F. ako vodič prepravnej spoločnosti PRAPOL, s.r.o. so sídlom Lamačská cesta 135, Bratislava naložil v skladových priestoroch spoločnosti Duvenbeck Slovensko, s.r.o. v Lozorne vopred určený počet paliet klíma kompresorov do nákladného motorového vozidla s EČV: J. XXXXX s návesom EČV: J. XXXXX patriaceho spoločnosti PRAPOL, s.r.o. za účelom ich prepravy do cieľovej destinácie mimo územia Slovenskej republiky, tieto vyviezol z objektu spoločnosti Duvenbeck Slovensko, s.r.o. v Lozorne, potom po predchádzajúcej dohode s obvineným A. B. a za vopred dohodnutú finančnú odmenu zastavil na vopred dohodnutom mieste v Malackách na Priemyselnej ulici, kde s F. I. spoločne preložili jednu paletu klíma kompresorov do motorového vozidla zn. K. L. s EČV: G. D., ktoré F. I. za účelom jeho použitia pri krádeži poskytol D. D., následne F. I. odovzdal D. F. vopred dohodnutú finančnú odmenu vo výške 1 900 eur, ktorú

mu na tento účel predtým odovzdal D. D. s tým, že D. F. so zvyšným nákladom pokračoval v ceste do cieľovej destinácie v meste M. v Nemeckej spolkovej republike a F. I. odcudzenú paletu po dohode s D. D. odviezol na E. N. O. XXX K. C., čím poškodenej spoločnosti PRAPOL, s.r.o. spôsobil škodu vo výške 5 678 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že bolo preukázané, že žalovaní 1/ až 4/ konali protiprávne, keďže boli uznaní za vinných zo spáchania trestných činov a boli odsúdení, pričom v ich prípade išlo o spoločnú zodpovednosť viacerých škodcov zodpovedajúcich podľa § 420 Občianskeho zákonníka za spôsobenú škodu, keďže ich činnosť viedla k vzniku jedného škodlivého následku. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ spôsobenú škodu žalobcovi uhradili a žalovaný 3/ pohľadávku žalobcu uznal a zaviazal sa uhradiť ju v splátkach. Vyvodil, že z konania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný 4/ spolu s ďalšími žalovanými zavinili žalobcovi škodu. Z obsahu zápisnice o výsluchu poškodenej organizácie Volkswagen Slovakia, a.s. zo dňa 22.12.2014 v konaní KR PZ v Bratislave pod ČVS: KRP-359/1-VYS-BA-2014 súd prvej inštancie zistil, že jeden klíma kompresor typ XXXXXXXXXXXX má nákupnú cenu 70,97 eur (predajnú 829,43 eur), 80 ks klíma kompresorov má potom hodnotu (nákupnú) 5 677,60 eur. Zástupca spoločnosti Volkswagen Slovakia, a.s. vo svojej výpovedi v trestnom konaní uviedol, že veci zaistené v rámci trestného konania už pre spoločnosť nemajú žiadnu hodnotu, nakoľko sa už nedajú použiť vo výrobnom procese a v prípade ich vrátenia nebudú môcť byť použité a budú zničené, nakoľko z hľadiska pravidiel posudzovania kvality nie je možné takéto súčiastky použiť na montáž. V konaní pred súdom prvej inštancie štatutárny zástupca žalobcu potvrdil, že žalobcovi boli vydané odcudzené klíma kompresory a doteraz sú v ich držbe, nemajú však možnosť využiť ich. Žalobca ako prepravná firma, ktorá na základe rámcovej zmluvy vykonávala prepravnú činnosť pre spoločnosť Volkswagen, a.s. nebola vlastníkom prepravovaného tovaru, bola iba oprávneným držiteľom počas prepravy, pričom odberateľ tovaru (Volkswagen, a.s.) žalobcovi nezaplatil v konkrétnom prípade sumu v hodnote nedodaných 80 ks klíma kompresorov typu 5K0820803A. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi vznikla škoda v uplatňovanej výške 5 677,60 eur, keďže v prípade žalovaných sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu a žalobca preukázal výšku vzniknutej škody, preto žalobe vyhovel. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Cs.p. a vzhľadom k tomu, že žalobe v časti o zaplatenie 2 838,70 eur vyhovel a zároveň v časti o zaplatenie sumy 2 838,70 konanie zastavil (keďže žalovaní 1/ a 2/ pohľadávku žalobcu uhradili mimosúdne), bol žalobca plne úspešný, vzniklo mu právo na náhradu 100% jeho účelne vynaložených trov.

3. Žalovaný 4/ podal proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonnej lehote odvolanie. Namietal, že je osobou vykonávajúcou trest odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, ktorá by sa mala predvolávať na pojednávanie prostredníctvom ústavu na výkon trestu odňatia slobody, a to spolu so žiadosťou o jej predvedenie. Uviedol, že na pojednávanie dňa 8.10.2019 nebol predvedený, pričom nebol zastúpený a nedal súdu súhlas, aby sa pojednávalo a konalo v jeho neprítomnosti, čím súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému 4/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že v priebehu prvoinštančného konania namietal skutočnosť, že zo strany žalobcu došlo na pojednávaní dňa 8.10.2019 k podstatnej zmene rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, nakoľko žalobca si v návrhu na vydanie platobného rozkazu uplatnil istinu vo výške 5 677,60 eur titulom náhrady škody spôsobenej mu ako vlastníkov odcudzených vecí (kompresorov), pričom na pojednávaní dňa 8.10.2019 uviedol, že spoločnosť Volkswagen ako objednávateľ prepravných služieb znížila úhradu za prepravné služby voči žalobcovi ako prepravnej spoločnosti, a to práve o hodnotu nedodaného tovaru. Mal za to, že v tomto prípade už ide o regresné právo v zmysle § 440 Občianskeho zákonníka, ktoré nie je právom na náhradu škody a žalobca už nevystupuje ako poškodený. Tvrdil, že v danom prípade žalobca substancoval dva rozdielne skutkové základy, ktoré majú aj dva rozdielne právne základy, pričom skutočnosť, že obidva nároky majú rovnaký predmet plnenia neznamena, že nejde o zmenu žaloby podľa § 140 ods. 1 C.s.p. Súd mal preto podľa jeho názoru povinnosť rozhodnúť o zmene žaloby, z odôvodnenia rozsudku však vyplýva, že súd pokračoval v konaní na podklade pôvodnej žaloby, čím svojim postupom zaťažil konanie vadou zmätočnosti. Poukázal aj na to, že v priebehu konania namietal nezrozumiteľnosť žaloby s poukazom na protichodné skutkové tvrdenia žalobcu. Žalobca totiž na pojednávaní dňa 8.10.2019 tvrdil, že si uplatňuje nárok dopravcu na náhradu toho, čo musel zaplatiť objednávateľovi prepravy za čiastočnú stratu zásielky (čo je zodpovednosť dopravcu podľa čl. 17 dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave), na druhej strane však konateľ žalobcu tvrdil, že si uplatňuje nárok na náhradu škody ako vlastníka kompresorov vo výške obstarávacích nákladov. Poukázal na to, že v podaní zo dňa 14.10.2019 navrhol, aby súd vyzval žalobcu na upresnenie a doplnenie žaloby, nakoľko je zrejme, že si žalobca svojimi skutkovými tvrdeniami odporuje a je neprípustné, aby si žalobca popri sebe mohol uplatniť voči žalovaným nárok na náhradu škody ako vlastníka veci podľa § 420 Občianskeho

zákonníka a zároveň regresný postih dopravcu podľa § 440 Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru išlo o vadu konania (žaloba nespĺňala kvalitatívne kritériá, nenáležitý vecný odôvodnenie nároku), ktorá bola odstrániteľná postupom podľa § 129 C.s.p., súd však sám určil predmet sporu, hoci tento zásadne určuje žalobca. Uviedol, že predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka a predpoklady na uplatnenie všeobecného regresného postihu podľa § 440 Občianskeho zákonníka nie sú totožné, žalovaným tak bola zo strany súdu upretá možnosť uplatniť náležité všetky prostriedky procesnej obrany a došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní a práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Za zmätočný považoval postup súdu prvej inštancie pri zastavení konania. Uviedol, že z rozhodnutia vyplýva, že žalobca zobral žalobu späť voči žalovaným 1/ a 2/, ktorí mu uhradili požadovanú sumu a náhradu trov konania a že žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 2 838,70 eur. Poukázal na to, že ako žalovaný má právo vedieť, čo je predmetom konania a akú sumu uhradili žalovaní 1/ a 2/. Upozornil, že v bode 15. rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že uplatnenú pohľadávku zaplatil iba žalovaný 2/, a že iba voči nemu zobral žalobca žalobu späť. V tejto súvislosti podľa jeho názoru spôsobuje ešte väčšiu mieru zmätočnosti znenie výroku I. rozsudku, v ktorom absentujú na strane žalovaných aj žalovaní 1/ a 2/, keďže súd zastavil konanie voči žalovaným 1/ a 2/ iba v časti o zaplatenie 2 838,70 eur. Následne potom vo výroku III. rozsudku absentujú žalovaní 3/ a 4/, nakoľko ak žalovaní 1/ a 2/ zaplatili žalobcovi časť istiny vo výške 2 838,70 eur, tak v tejto časti došlo k splneniu záväzku aj na strane žalovaných 3/ a 4/, keďže ide o prípad pasívnej solidarity. Podľa jeho názoru došlo k pochybeniu buď na strane žalobcu, ktorý nesprávne formuloval svoje podanie týkajúce sa späťvzatia žaloby, alebo pochybil súd pri rozhodnutí, správnosť postupu sa však nedá zistiť ani z odôvodnenia rozsudku ani zo späťvzatia časti žaloby, keďže toto nebolo doručené žalovanému 4/. Dodal, že ak žalobca nezobral späť žalobu v časti o zaplatenie 2 838,70 eur aj voči žalovaným 3/ a 4/, mal súd povinnosť rozhodnúť o celom žalobnom petite, t.j. o istine 5 677,60 eur, t.j. ďalším výrokom mal zamietnuť žalobu v časti o zaplatenie 2 839,90 eur. Keďže žalovanému 4/ nebolo doručené späťvzatie časti žaloby, nie je zrejmé, či žalobca zobral späť žalobu v časti o zaplatenie 2 839,90 eur voči žalovaným 3/ a 4/, kedy by bolo možné považovať výrok I. rozsudku za správny (na druhej strane však absentuje uznesenie o zastavení časti konania). V takom prípade podľa jeho názoru mal súd povinnosť doručiť späťvzatie časti žaloby aj žalovanému 4/ na vyjadrenie, či s ním súhlasí a žalovaný 4/ mal právo vzniesť kvalifikovaný nesúhlas. Uviedol, že nesúhlasí s nárokom žalobcu v celom rozsahu a aj keď žalovaní 1/ a 2/ uhradili žalobcovi časť istiny, žalovaný 4/ nesúhlasí so späťvzatím žaloby z dôvodu súvisiaceho rozhodovania o trovách konania, keď miera konečného procesného úspechu žalobcu v nadväznosti na zavinenie zastavenia časti konania by svedčila žalobcovi a žalovaný 4/ by bol zaviazaný nahradiť trovy konania aj z časti istiny, ktorú žalovaní 1/ a 2/ uhradili, preto žalovaný 4/ má záujem na meritórnom prejednaní veci. Zastával názor, že ak sa späťvzatie žaloby týkalo len žalovaných 1/ a 2/, súd mal povinnosť aplikovať § 142 ods. 2 C.s.p. (per analogiam), keďže tu je potrebné vziať do úvahy následný rozvrhový regres podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka medzi solidárnymi dlžníkmi. Odvolateľ namietal aj nesprávne znenie petitu žaloby – absenciu synalagmy. Poukázal na to, že ak by bol žalobca skutočným vlastníkom kompresorov, tak za situácie, že požaduje náhradu škody v peniazoch, znenie petitu by muselo zodpovedať synalagmatickému záväzku a zohľadňovať vzájomnú podmienenosť plnení, inak by došlo k bezdôvodnému obohateniu. V takomto prípade mal súd podľa názoru žalobcu nedostatok petitu odstrániť postupom podľa § 129 ods. 1 C.s.p. a pri neodstránení uvedeného nedostatku žalobu odmietnuť, resp. zamietnuť. V súvislosti s predpokladmi zodpovednosti v prípade všeobecného regresného práva namietal, že súd prvej inštancie neskúmal vznik škody, ktorá spočíva v jej strate, poškodení alebo zničení, príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a vznikom škody, existenciu záväzkového vzťahu (prepravná zmluva) medzi subjektom odovzdávajúcim predmet (odosielateľ) a subjektom, ktorý za jeho stratu, poškodenie alebo zničenie zodpovedá (dopravca), samotné prevzatie vecí subjektom, ktorý na základe daného vzťahu poskytuje plnenie (dopravca) a poskytnutie náhrady škody poškodenému zo strany subjektu, ktorý za škodu zodpovedá, avšak sám nekonal protiprávne (dopravca). Uviedol, že žalobca vôbec neprodukoval dôkazy, že uzavrel s K. prepravnú zmluvu, aký bol jej obsah, že si Volkswagen voči nemu uplatnil nárok na náhradu škody za stratený tovar a že žalobca reálne poskytol Volkswagen peňažnú náhradu vo výške 5 677,60 eur, resp., že škodu uhradila poisťovňa (v takom prípade by žalobca stratil aktívnu vecnú legitímáciu). Podľa jeho názoru tvrdenie Volkswagenu (výsluch svedka v konaní KR PZ v Bratislave) nemožno považovať za dôkaz, ide len o skutkové tvrdenie; dôkazom preukazujúcim výšku škody mali byť obchodné doklady (faktúra, nákladný list, dodacie listy) a z týchto dokladov bolo možné zistiť aj skutočnosť, kto bol vlastníkom kompresorov. Dal do pozornosti, že v trestnom konaní vystupovali ako poškodení tri spoločnosti: Volkswagen, Duvenbeck Slovensko, s.r.o. a žalobca, pričom nie je zrejmé, kto z nich bol vlastníkom kompresorov a ani rozsudok trestného súdu nezakladá hmotnoprávne postavenie poškodeného ako vlastníka tovaru s nárokom na náhradu priamej

škody. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku neuviedol kto bol vlastníkom kompresorov, keď Volkswagen označil najprv za poškodenú organizáciu a neskôr ako odberateľa tovaru. Odvolateľ ďalej uviedol, že základným predpokladom pre uplatnenie nároku na náhradu škody pri strate a poškodení tovaru aj zistenie subjektu, ktorý je priamym poškodeným v dôsledku škodovej udalosti a iba ten má aktívnu vecnú legitímáciu voči dopravcovi a škodcovi a základným predpokladom pre uplatnenie regresného nároku nepriameho poškodeného je aj zistenie subjektu, ktorý je priamym poškodeným v dôsledku škodovej udalosti a preukázanie skutočnosti, že nepriamy poškodený na základe zmluvnej/zákonnej zodpovednosti nahradil priamemu poškodenému škodu. Odvolateľ tiež namietal, že súd prvej inštancie nevykonal ani jeden z dôkazov navrhnutých žalovaným 4/ a tento svoj postup v rozhodnutí neodôvodnil. V odvolaní ďalej uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že kompresory sú „fyzicky“ alebo „morálne“ poškodené. Pokiaľ ide o nepredajnosť kompresorov, žalobca uviedol iba jediné tvrdenie, že mu polícia zakázala s týmto tovarom nakladať, uvedené tvrdenie však ničím nepreukázal. Rovnako nepreukázal fyzické poškodenie tovaru, hoci žalovaný 4/ navrhol vykonať dôkaz oboznámením zápisnice o vrátení vecí, ktorý dôkaz súd nevykonal. Zároveň uviedol, že žalovaní nemusia preukazovať neexistenciu poškodenia vecí. Pokiaľ ide o právne posúdenie, odvolateľ uviedol, že z tvrdení žalobcu vyplýva, že ide o nepriamu škodu a teda o všeobecné regresné právo podľa § 440 Občianskeho zákonníka a ak súd prvej inštancie podradil skutkový stav pod ust. § 420 Občianskeho zákonníka, vec nesprávne právne posúdil. Vzhľadom na to, že postihový regres bol zo strany žalobcu právne relevantným spôsobom uplatnený až dňa 8.10.2019 na pojednávaní, je nepochybné, že sa právo žalobcu na zaplatenie 5 677,60 eur premlčalo uplynutím trojročnej premlčacej doby a súd mal žalobu zamietnuť. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaný 4/ podal aj návrh na doplnenie rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovaných 1/, 2/, 3/ a 4/ na zaplatenie sumy 2 838,70 eur žalobcovi spoločne a nerozdielne s tým, že žalovanému 3/ sa povoľuje zaplatiť sumu v mesačných splátkach po 147 eur a žalovaní 1/, 2/ a 4/ súd povinní zaplatiť žalovanú sumu do troch dní, pričom žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. O uvedenom návrhu súd prvej inštancie rozhodol uznesením zo dňa 9.2.2021, č.k.5C/1163/2015-294 tak, že návrh na doplnenie rozsudku zamietol.

4. Proti rozsudku podal odvolanie aj žalovaný 3/ v rozsahu výrokov I. a IV. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h), f), d), e) a b) C.s.p., t.j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal konštatovanie súdu o uznaní dlhu a dohode o splátkach, nakoľko medzi žalobcom a žalovaným 3/ nikdy nedošlo k žiadnej dohode ani k uznaniu dlhu. Žalovaný 3/ svoj dlh nikdy neuznal a výšku splátok neodsúhlasil aj z dôvodu, že navrhnutá výška splátok je vzhľadom na jeho majetkové a rodinné pomery neakceptovateľná a nezvládnuteľná a rovnako z dôvodu, že uplatnenú pohľadávku považuje za neoprávnenú, na ktorú skutočnosť poukázal vo svojom odpore ako aj na pojednávaní. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal s kompenzačnou námietkou, ktorú vzniesol v priebehu konania (nevyplatená mzda a nemocenské dávky). V súvislosti s výškou škody uviedol, že civilný súd je viazaný odsudzujúcim rozsudkom výlučne v tom smere, že je ním preukázané spáchanie trestného činu a osoba páchatela, avšak nie je viazaný výškou škody (ani v prípade, ak je minimálna výška škody kvalifikačným znakom skutkovej podstaty trestného činu), ako ani skutkovým základom uplatneného nároku tak, ako ho zistil trestný súd. S poukazom na rozhodnutie R 22/1979 uviedol, že civilný súd je vždy oprávnený zisťovať a posudzovať celý uplatnený nárok čo do jeho základu aj výšky bez viazanosti trestným rozsudkom. Namietal, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nezaoberal zistením skutočnej výšky vzniknutej škody a stotožnil sa iba s tvrdením žalobcu o výške nákupnej ceny odcudzených kompresorov a o jej údajnej výhodnosti pre žalovaných. Mal za to, že ak skutočná škoda vznikla, posúdenie jej výšky je vecou odborného znaleckého posúdenia. Žalovaný 3/ však v priebehu konania namietal, že žiadna skutočná škoda žalobcovi nemohla vzniknúť, nakoľko odcudzené kompresory boli žalobcovi v plnom rozsahu vrátené. Ak súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu škody napriek tomu, že žalobca mal v čase rozhodovania súdu všetky dotknuté kompresory vo svojej držbe, postavil žalobcu do výhodnejšej situácie než by mal žalobca bez vzniku samotnej škodovej udalosti. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok nie z titulu skutočnej škody, ale z titulu ušlého zisku vzniknutého z nerealizovaného obchodu so spoločnosťou Volkswagen, a.s., i keď vzhľadom na nedostatok odôvodnenia rozsudku je možné sa

o uvedenom len domnievať. Ak mal ušlý zisk vzniknúť z nezrealizovaného obchodu medzi žalobcom a spoločnosťou Volkswagen, a.s., bolo povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať obsah uzatvorenej zmluvy, podmienok nedodržania termínu prepravy, možnosti odmietnutia prevziať oneskorene dodanú dodávku ako aj možnosti odstúpiť od čiastkovej realizačnej zmluvy, resp. od celej zmluvy. Tvrdil, že priznaním ušlého zisku žalobcu v prípade neexistencie zmluvného vzťahu so spoločnosťou Volkswagen, a.s. alebo v prípade neplatného ukončenia zmluvného vzťahu ako aj priznaním ušlého zisku v rozsahu nezaplátenej kúpnej ceny, ktorú bol zmluvný partner povinný žalobcovi uhradiť, by súd postavil žalobcu do výhodnejšej pozície, než v akej by bol v prípade, ak by škodová udalosť nevznikla, pretože uvedené skutočnosti samé osebe vylučujú príčinnú súvislosť medzi škodou a škodovou udalosťou. Podľa jeho názoru na daný prípad možno analogicky aplikovať ust. § 385 Obchodného zákonníka o zakročovacej povinnosti, a teda bolo potrebné zaoberať sa otázkou, prečo žalobca náhradný predaj vo vzťahu k predmetným kompresorom neuskutočnil po tom, čo zistil, že spoločnosť Volkswagen, a.s. o ich kúpu nemá záujem. Zdôraznil, že v prípade ušlého zisku musí ísť vždy o také predpokladané rozmnoženie majetku poškodeného, ktoré poškodený mohol odôvodnene, t.j. dokladovateľným spôsobom očakávať vzhľadom na bežný chod vecí a nestačí akýkoľvek hypotetický domnelý ušlý zisk, ale o zisk, ktorý sa dal reálne očakávať, t.j. žalobca ho musí hodnoverne preukázať. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v rozsahu výrokov I. a IV. zmenil a žalobu zamietol alebo, aby v napadnutom rozsahu rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 20.2.2020, v ktorom vo vzťahu k žalovanému 3/ uviedol, že bezprostredne po pojednávaní dňa 8.10.2019 sa konateľ žalobcu a žalovaný 3/ ústne dohodli za prítomnosti právneho zástupcu žalobcu, na základe čoho vypracoval dohodu o splátkovom kalendári, ktorú zaslal žalovanému 3/, ktorý však dohodu hneď nepodpisal s tým, že ju podpíše neskôr. Poukázal na to, že žalovaný 3/ na pojednávaní dňa 8.10.2019 uviedol, že svoju vinu priznáva a je ochotný zaplatiť žalovanú čiastku v splátkach, čo je v rozpore s jeho tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Nepovažoval za pravdivé tvrdenie, že žalovaný 3/ namietal oprávnenosť pohľadávky, nakoľko v odpore uviedol iba argumenty (žalobcom neskôr vyvrátené), týkajúce sa jeho pohľadávky z nevyplátenej mzdy a nemocenských dávok. Rovnako nepovažoval za pravdivé tvrdenie ohľadom vznesenia kompenzačnej námietky, keďže ani z odporu ani z vyjadrení žalovaného 3/takéto skutočnosti nevyplývajú. Súd prvej inštancie sa preto ani nemal čím zaoberať. Tvrdenia žalovaného 3/ o neexistencii skutočnej škody a neexistencii ušlého zisku neboli zo strany žalovaného 3/ tvrdené počas konania na súde prvej inštancie, t.j. jedná sa o nové tvrdenia, ktoré sú neprípustné a odvolací súd na ne nemôže prihliadať. S poukazom na zásadu kontradiktórnosti konania a skutočnosť, že žalovaný 3/ v konaní na súde prvej inštancie nikdy nerozporoval výšku škody, mal za to, že všetky tvrdenia žalobcu je potrebné považovať za nesporné. Pokiaľ ide o viazanosť trestným rozsudkom, poukázal na judikatúru, v zmysle ktorej je súd viazaný aj ďalšími skutočnosťami, ktoré boli podmienkou odsúdenia, ako sú napríklad právna kvalifikácia skutku, forma zavinenia a pod. (R 35/1993, 1Obdo/41/2011, I. ÚS 269/2011). Ak bol žalovaný 3/ toho názoru, že žalobcovi škoda nevznikla, mal toto uplatňovať v trestnom konaní, čo však neurobil. Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného 4/ uviedol, že bol o pojednávaní konanom dňa 8.10.2019 riadne upovedomený, pričom v podaní zo dňa 9.9.2019 uviedol, že súhlasí s konaním pojednávania bez jeho prítomnosti a žiada súd, aby eskortu nenariaďoval. Žalovaný mal možnosť sa pojednávania konaného dňa 22.10.2019 zúčastniť, toto právo nevyužil, keďže nepožiadal o eskortu, preto postup súdu možno považovať za správny (poukázal na rozhodnutie KS v Trnave zo dňa 5.9.2018, sp.zn. 11Co/182/2017). K argumentácii žalovaného 4/, že na pojednávaní dňa 8.10.2019 došlo k podstatnej zmene žaloby uviedol, že žalobca len upresnil svoj nárok a nemenil jeho podstatu, pričom v návrhu na vydanie platobného rozkazu netvrdil, že je alebo bol vlastníkom odcudzeného tovaru, preto k žiadnej zmene tvrdení nedošlo. Pokiaľ ide o spochybňovanie spôsobenej škody, žalobca poukázal na judikatúru ohľadom viazanosti civilného súdu skutočnosťami, ktoré boli predpokladom odsúdenia, medzi nimi aj spôsobom škody. Žalovaný 4/ si mal svoje námietky uplatniť v trestnom konaní. Pokiaľ ide o námietky, týkajúce sa postupu súdu pri späťvzati žaloby, žalobca uviedol, že z napadnutého rozsudku je zrejmé, v akom rozsahu vzal žalobca žalobu späť a je nepochybné aká suma je predmetom konania, pričom v časti výrokov I. a II. Považuje rozhodnutie za správne. Čo sa týka ostatných výrokov, mal za to, že žalovaný 4/ nie je oprávnený voči nim podať odvolanie, nakoľko sa ho netýkajú. Na prípadný nesúhlas žalovaného 4/ by súd nemohol prihliadať, nakoľko k späťvzati žaloby došlo pred prvým pojednávaním vo veci. Ďalej uviedol, že ak petit žaloby nevyhovuje žalovanému 4/, nie je to dôvod na odmietnutie ani na zamietnutie žaloby. Podľa jeho názoru žalovaný 4/ neoprávnené špekuluje o vydaní ním ukradnutého tovaru žalovaným, čo by bolo jednoznačne protiprávne, keďže žalovaní nemajú žiadne právo na vydanie nimi odcudzených vecí. Pokiaľ ide o dôkazy navrhnuté žalovaným, žalobca mal za

to, že tieto by neprispeli k lepšiemu zisteniu skutkového stavu (výsluch druhého konateľa žalobcu), pričom súd vyhovel väčšine z návrhov žalovaného 4/, keď vykonal výsluch konateľa žalobcu a pripojil trestný spis, z ktorého oboznámil s potrebným obsahom. Väčšina dôkazov sa týkala spochybňovania spôsobenia škody, súd je však v tomto smere viazaný trestným rozsudkom. Zároveň uviedol, že žalovaný 4/ výšku škody v priebehu konania na súde prvej inštancie nerozporoval, preto sa stali skutkové tvrdenia žalobcu nespornými. Na záver konštatoval, že odpor proti platobnému rozkazu podali len žalovaní 2/ a 3/ a ak súd prvej inštancie platobný rozkaz zrušil v celom rozsahu, postupoval nesprávne, nakoľko v danom prípade ide o samostatné spoločenstvo. Ak by bol napadnutý rozsudok zrušený v dôsledku námietok žalovaného 4/, znamenalo by to zásadné porušenie práv žalobcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

6. Žalovaný 4/ reagoval na podanie žalobcu vyjadrením zo dňa 2.3.2020, v ktorom uviedol, že v trestnom rozsudku súd vôbec neriešil škodu a všetkých poškodených odkázal so svojimi nárokmi na náhradu škody na občianske súdne konanie, čo znamená, že buď nebol podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo bola potreba vykonať ďalšie dokazovanie vo vzťahu k náhrade škody, pričom ako poškodení vystupovali v trestnom konaní tri subjekty. Podľa jeho názoru žalobca v rozpore so skutočným stavom veci uplatnil neexistujúci nárok na náhradu škody za odcudzené kompresory, ktoré prevzal od polície bez toho, aby bol vlastníkom, teda sa dopustil podvodu. Keďže v trestnom konaní súd vôbec nevykonával dokazovanie vo vzťahu k nároku poškodených na náhradu škody spôsobenej trestným činom, nemožno uvažovať o nejakej obrane žalovaného 4/ v rámci trestného konania; práve preto odkázal poškodených so svojimi nárokmi na civilný súd. Pokiaľ ide o späťvzatie žaloby voči žalovaným 1/ a 2/, uviedol, že vzhľadom k tomu, že mu späťvzatie nebolo doručené, nemôže sa vyjadriť k istine a k postupu súdu. K argumentácii žalobcu k nepredvolaniu žalovaného 4/ na pojednávanie dňa 8.10.2019 uviedol, že je irelevantná, keďže takéto námietky nikdy nevzniesol. Vo vzťahu k tvrdeniu, že mal požiadať o predvedenie na pojenávanie dňa 22.10.2019, konštatoval, že žiadne ustanovenie zákona neukladá odsúdenému vo výkone trestu odňatia slobody žiadať súd o predvedenie, to by mal urobiť súd. Poukázal na pochybný postup súdu, keď predvolanie na pojednávanie mu bolo doručené dňa 11.10.2019 a eskorta mohla byť zrealizovaná najneskôr 15.10.2019, kedy sa vykonáva celoštátny zvoz odsúdených, pričom pojednávanie sa konalo v ďalší utorok, teda bolo nereálne, aby mohol v reálnom čase požiadať o nariadenie predvedenia. Ak by súd zaslal predvolanie na pojednávanie s primeraným časovým predstihom, mohol by reálne požiadať o predvedenie. Argumentáciu rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/132/2017 považoval za irelevantnú. Za rozporuplné považoval tvrdenie žalobcu, že žalovaní tvoria samostatné spoločenstvo, keďže v priebehu celého konania navrhoval, aby súd zaviazal žalovaných plniť spoločne a nerozdielne. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že žalovaný 4/ by mal byť zaviazaný platiť na základe platobného rozkazu, keďže nepodal voči nemu odpor, uviedol, že ak bol žalobca nespokojný s postupom súdu, mal podať odvolanie. Zdôraznil, že žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz, že je vlastníkom vecí, pričom hmotnoprávne postavenie poškodeného mu nezakladá trestný rozsudok. Pokiaľ ide o výšku škody uvedenú v trestnom rozsudku, táto slúžila ako kvalifikačný moment a takto by bola vyčíslená aj keby išlo o prípravu na krádež resp. pokus. Podľa jeho názoru uvedenie škody v trestnom rozsudku bez ďalšieho nezakladá nevyvrátiteľnú domnienku, že každému kto vystupoval v trestnom konaní v procesnom postavení poškodeného, vznikla taká škoda, ktorú musí rešpektovať civilný súd.

7. Žalobca v podaní zo dňa 29.4.2020 uviedol, že nie je isté, či v prípade podaní žalovaného 4/ ide o jeho vlastné vyjadrenia vzhľadom na iné písmo a podpis. Ďalej uviedol, že si neuplatňuje škodu z titulu vlastníctva kompresorov, ale z dôvodu, že mu nebola uhradená odplata za ich prepravu, resp. presnejšie suma vyplatená vlastníkom kompresorov žalobcovi za prepravu bola znížená. Mal za to, že terajšie spochybňovanie spôsobenia škody je nenáležité a oneskorené, nakoľko v rámci trestného konania vyhlásil, že rozumie čo sa mu kladie za vinu ako aj právnej kvalifikácii skutku, pričom vymedzenie skutku obsahuje aj spôsobenie škody žalobcovi. Podľa jeho názoru ak chcel žalovaný 4/ popierať skutočnosť spôsobenia škody žalobcovi, nemal uzavrieť dohodu o vine a treste. S poukazom na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 16Cb/383/2015 mal za to, že žalovaný 4/ mal vytvorený dostatočný priestor po nadobudnutí účinnosti C.s.p., aby poprel skutkové tvrdenia žalobcu, čo však neurobil, preto sú tvrdenia žalobcu nesporné. Vo vzťahu k účasti na pojednávaní uviedol, že žalovaný 4/ mal možnosť zúčastniť sa pojednávania, avšak ju nevyužil, pričom predvolanie na pojednávanie bolo doručené 11 dní vopred, teda včas. Trval na tom, že žalovaní tvoria samostatné spoločenstvo. Vo vzťahu k argumentácii o možnosti podať odvolanie uviedol, že odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté.

8. Žalovaný 4/ v podaní zo dňa 7.9.2020 konštatoval, že zo žiadneho ustanovenia C.s.p. nevyplýva strane povinnosť vlastnoručne vyhotoviť písomnosť. Pokiaľ ide o pravosť podpisu, považoval jeho spochybňovanie zo strany žalobcu za účelové (aj vzhľadom na spôsob doručovania pošty v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody). V súvislosti s uzavretím dohody o vine a treste zdôraznil, že uzavretím tejto dohody sa priznal ku krádeži kompresorov v hodnote 5 678 eur, nie ku spôsobeniu ujmy nezaplatením odplaty za prepravu zásielky, pričom v trestnom spise sa nenachádza ani zmienka o tom, že žalobcovi Volkswagen Slovakia, a.s. nezaplatila odplatu za prepravu zásielky a takéto tvrdenia žalobca nikdy netvrdil, až na pojednávaní dňa 8.10.2019 začal žalobca uvádzať tento nový skutkový základ. Poukázal na to, že nepriama škoda sa neuhrádza v režime zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka a nie je ani súčasťou skutkovej podstaty trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona. Konštatoval, že z obsahu návrhu na vydanie platobného rozkazu je evidentné, že žalobca v ňom uplatňoval rovnaký nárok ako v trestnom konaní, t.j. náhradu škody vzniknutej odcudzením kompresorov. Predmetom trestného konania nebol nárok – všeobecné regresné právo titulom poskytnutia náhrady za stratu zásielky, tento skutkový základ začal žalobca tvrdiť až dňa 8.10.2019, z toho dôvodu je aj premlčaný. Pokiaľ ide o procesnú obranu, uviedol, že niet pochybností o tom, že žalovaný 4/ účinne namietal všetky skutkové tvrdenia žalobcu produkované od 8.10.2019, kedy došlo k zmene skutkového základu žaloby. Podľa jeho názoru je dôvodné sa domnievať, že žalobca sa mohol viackrát obohatiť, a to zinkasovaním poistného plnenia, prevzatím tovaru od polície a plnením od žalovaných. Vo vzťahu k procesnému postaveniu žalovaných poukázal na ust. § 367 ods. 2 C.s.p. a odkladný účinok odvolania podaného jedným zo žalovaných vo vzťahu k žalovanému, ktorý odvolanie nepodal. V súvislosti s povinnosťou žalovaného 4/ plniť na základe platobného rozkazu uviedol, že žalobca nepodal sťažnosť proti uzneseniu o zrušení platobného rozkazu ani odvolanie proti rozsudku vo veci samej. Na záver vysvetlil, že žiadosť o predvedenie mohol poslať na súd dňa 14.10.2019 a teda nebolo reálne, aby súd nariadil eskortu tak, aby ešte 15.10.2019 bol žalovaný 4/ „posadený“ do eskortného autobusu. Považoval za pochybenie súdu, keď nenariadil jeho predvedenie na pojednávanie, pričom upovedomenie o termíne pojednávania mu bolo doručené tak, že reálne nebolo možné požiadať o predvedenie.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 3/ a odvolanie žalovaného 4/ je podané (čiastočne) dôvodne.

10. Podľa § 359 C.s.p. odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

11. Podľa § 386 písm. b) C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

12. Odvolací súd konštatuje, že posúdenie skutočnosti, či bolo rozhodnutie vydané v neprospech strany, ktorá podala odvolanie, závisí od toho, či jej bola spôsobená ujma na jej právach, ktorá musí objektívne existovať, t.j. zmenou alebo zrušením napadnutého rozhodnutia sa môže dosiahnuť náprava tejto ujmy a zlepšiť sa postavenie strany v spore (odvolateľa). V danom prípade, keď žalovaný 4/ napadol rozsudok aj vo výroku, ktorým bolo konanie v časti zastavené, nemožno vyvodiť, že zrušením alebo zmenou tohto výroku sa zlepšiť postavenie žalovaného 4/. Následne možno konštatovať, že napadnutý výrok nebol vydaný v neprospech žalovaného 4/, t.j. odvolanie nebolo podané oprávnenou osobou.

13. Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 386 písm. b) C.sp. odmietol odvolanie žalovaného 4/ proti výroku III., ktorým prvoinštančný súd konanie voči žalovaným 1/ a 2/ zastavil a to v časti o zaplatenie sumy 2 838,70 eur.

14. Podľa § 105 ods. 1 C.s.p. súd doručuje písomnosť na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu; tým nie je dotknutá povinnosť súdu doručovať písomnosť do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu.

15. Podľa § 105 ods. 2 C.s.p. ak nemožno doručiť písomnosť podľa odseku 1 a ak nejde o doručenie písomnosti do vlastných rúk, súd na žiadosť strany doručí písomnosť na elektronicкую adresu. Písomnosť súdu sa považuje za doručenú po troch dňoch od jej odoslania, aj keď ju adresát neprečítal.

16. Podľa § 105 ods. 3 C.s.p. ak nemožno doručiť písomnosť podľa odsekov 1 a 2, súd doručuje prostredníctvom doručujúceho orgánu.

17. Podľa § 107 ods. 2 písm. a) C.s.p. doručujúcim orgánom v osobitných prípadoch je aj Zbor väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, ak ide o doručovanie fyzickým osobám vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe,

18. Podľa § 177 ods. 1 C.s.p. súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávajú.

19. Podľa § 178 ods. 1 C.s.p. ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávajú spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch.

20. Podľa § 178 ods. 2 C.s.p. predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávajú konať.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že súd doručoval žalovanému 4/ upovedomenie, že vo veci je určený termín pojednávajú na deň 22.10.2019, a to na adresu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom, v ktorom sa žalovaný 4/ v tom čase nachádzal.

22. Odvolací súd konštatuje, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom odmietnutia spravodlivosti.

23. Ak došlo k tomu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú odvolací súd napadnuté rozhodnutie musí zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom touto závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo/6/2010 z 26.3.2012, sp. zn. 3 Cdo/158/2012 zo 14.11.2012, sp. zn. 4 Cdo/108/2012 z 26.2.2013).

24. Odvolací súd uvádza, že ak strany alebo ich zástupcovia neboli riadne predvolaní alebo im predvolanie na pojednávajú bolo doručené v lehote kratšej ako päť dní pred pojednávajú a na pojednávajú sa nedostavili, pojednávajú sa v ich neprítomnosti vykonať nemôže. Pri strane sporu, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody a v konaní nie je zastúpená, je potrebné zo strany konajúceho súdu podať žiadosť o jej predvedenie (v prípade, ak táto strana sporu sa mieni pojednávajú zúčastniť). Predpokladá sa teda taký procesný postup, ktorý umožní strane sporu vyjadriť vôľu zúčastniť sa na pojednávajú s následným zabezpečením jej predvedenia, ktorý postup vyžaduje zohľadnenie primeraného časového hľadiska. Vychádzajúc z uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade neboli splnené procesné podmienky na prejednanie sporu súdom prvej inštancie a jeho rozhodnutie na pojednávajú konanom dňa 22.10.2019. Žalovaný 4/ sa preukázateľne v čase doručovania predvolania na pojednávajú nariadené na deň 22.10.2019 nachádzal v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom. Žalovanému 4/ nielenže nebolo doručené predvolanie na pojednávajú nariadené na deň 22.10.2019, keďže mu bolo doručené iba upovedomenie o určení termínu pojednávajú, ale mu nebolo umožnené, aby v nadväznosti na ním prejavenu vôľu zúčastniť sa pojednávajú, sa tohto pojednávajú aj reálne mohol zúčastniť (prostredníctvom jeho predvedenia). Obsah práva procesnej strany na prejednanie veci verejne a v jej prítomnosti je potrebné chápať tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Za daného stavu možno konštatovať, že došlo k takému postupu, ktorý znemožnil žalovanému 4/ zúčastniť sa pojednávajú, na ktorom súd prvej inštancie vo veci rozhodol, čím zároveň bol žalovaný 4/ vylúčený z prednesu svojho vyjadrenia, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu, z práva záverečnej reči. Daný nesprávny

procesný postup znemožňujúci realizáciu práv žalovaného 4/ dosiahol takú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver, že došlo k porušeniu práva žalovaného 4/ na spravodlivé súdne konanie, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Pokiaľ ide o súhlas žalovaného 4/, aby súd konal v jeho neprítomnosti, tento sa vzťahoval výlučne na pojednávanie nariadené na deň 8.10.2019.

25. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného 3/ týkajúcej sa uznania nároku a súhlasu s výškou splátok, túto odvolací súd vyhodnotil ako dôvodnú. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vyvodil uznanie nároku zo strany žalovaného 3/ a jeho súhlas s plnením dlhu v splátkach iba na základe informácie, ktorú poskytol súdu právny zástupca žalobcu (protistrany) ústne na pojednávaní. Uznanie nároku v sporovom konaní má procesný účinok iba vtedy, ak sporová strana uznávajúca nárok vykoná uznanie nároku vo vzťahu ku konajúcemu súdu. Je teda zrejmé, že samotné tvrdenie právneho zástupcu žalobcu o uznaní nároku žalovaným 3/ a o jeho súhlase so splácaním dlhu nemôže mať žiadne procesné účinky pre žalovaného 3/ v podobe vyhovenia žalobnému nároku a zaviazania žalovaného 3/ k povinnosti úhrady nároku žalobcu (bez súčasného posúdenia námietok žalovaného 3/ a vyhodnotení jeho argumentácie v konaní). Je teda dôvodné konštatovať, že procesný postup konajúceho súdu vo vzťahu k žalovanému 3/ bol nesprávny a došlo k porušeniu práva žalovaného 3/ na spravodlivé súdne konanie, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

26. Pokiaľ ide o ostatné námietky, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaných 3/ a 4/ prednesenou v priebehu prvoinštančného konania. Predovšetkým nevyhodnotil otázku vzniku škody na strane žalobcu a jej preukázanie, keďže žalovaný 4/ namietal, že zrejme ide o nárok titulom regresného práva podľa § 440 Občianskeho zákonníka, ktorý žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, pričom uvedený nárok je odlišný od nároku uplatňovaného v trestnom konaní a otázku premlčania nároku žalobcu. Rozhodnutie prvoinštančného súdu tak nespĺňa kritériá predpísané v § 220 ods. 2 C.s.p., ktorá skutočnosť zakladá vadu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň poukazuje na nezrovnalosť v procesnom postupe súdu prvej inštancie pri čiastočnom zastavení konania. Z podania žalobcu zo dňa 2.10.2019 vyplýva, že tento zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 2 838,70 eur a zároveň zobral žalobu späť voči žalovaným 1/ a 2/. Z uvedeného je zrejmé, že konanie v celosti (t.j. vo vzťahu ku všetkým žalovaným) bolo potrebné zastaviť v časti o zaplatenie sumy 2 838,70 eur a zároveň konanie zastaviť celkom vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/. Keďže súd prvej inštancie výrokom III. zastavil konanie voči žalovaným 1/ a 2/, a to v časti o zaplatenie sumy 2 838,70 eur, bude potrebné napraviť toto pochybenie súdom prvej inštancie.

27. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods.1 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Úlohou prvoinštančného súdu bude pri ďalšom prejednaní veci postupovať v zmysle ustanovení platného a účinného procesného predpisu so zachovaním všetkých procesných práv sporových strán. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude vo veci nariadiť opätovne pojednávanie, na ktoré riadne predvolá strany sporu, po vykonaní dokazovania vo veci opätovne rozhodnúť a nové rozhodnutie vo veci odôvodniť spôsobom súladným s ust. § 220 ods. 2 C.s.p., t.j. uviesť čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní a aké prostriedky procesnej obrany použili, jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, aké dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax.

28. V novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).